

De Griezel

inge Bergh en Laura Janssens

De Griezel

De Griezel woont in een flat niet ver van school.
Daar zit hij in een stoel achter het raam.
Elke dag staart hij mij aan.
En ik versnel mijn pas tot ik zijn flat voorbij ben.
Want ik ben doodsbang van hem.
Maar oh wee!
Vandaag is zijn stoel bij het raam leeg.
De Griezel staat op straat!
Hij schreeuwt
en rent achter mij aan.
Hij probeert
om me vast te grijpen.
En er is niemand in de
buurt die mij helpen kan!

BIB-BOX

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
a Sanoma company

BIB-BOX

ook op **bingel**

Jarig

Vandaag ben ik jarig!
Zo snel als ik kan, spring ik uit mijn bed.
Mijn wekker heb ik niet eens nodig.
En mijn kleren kreeg ik nog nooit zo snel aan.
Naar deze dag heb ik heel hard uitgekeken.
Zouden er pakjes op de ontbijttafel liggen?
Slingers hangen in de keuken?
Wat krijg ik als ontbijt?
En waarmee mag ik straks op school trakteren?

Ontbijt met kaarsjes

Vol verwachting dans ik de trap af.
Bij de keukendeur blijf ik even staan.
Er klinkt gestommel in de keuken.
'Even wachten, Evi!' roept mama.
Ik hoor lucifers rammelen in een doosje.
Ha! Dat wordt ontbijt met kaarsjes!
'Kom nu maar!' roept mama.
Ik duw de deur open.
Mama en papa staan bij mijn stoel.
'Lang zal ze leven in de gloria!' zingen ze.
Op de tafel ligt een hele stapel wafels.
Er staan acht kaarsjes op.

Een koffertje

Ik smul wafels met slagroom.
Open al mijn pakjes en kaartjes.
En dan is het tijd om naar school te gaan.
Mama geeft mij een koeltas.
Vol pakjes in doorzichtig folie.
Er zitten rupsjes in, gemaakt van fruit.
Ze hebben een lijffe van druifjes.
En als kopje een aardbei.

'Rupsje Nooitgenoeg!' roep ik blij verrast.
Papa wijst op het koelelement in de tas.
'Zo blijft alles lekker fris', zegt hij.
Ik geef hen allebei een dikke zoen.
En dan vertrek ik huppelend naar school.

Een liedje in mijn hoofd

Mijn school ligt niet ver van ons huis.
Nog geen tien minuutjes wandelen.
Door een lange straat met flats en huizen.
En een park vol bloemen en bomen.
Ik verheug mij al op het trakteren in de klas.
In mijn hoofd huppelt een liedje.
Mijn schooltas danst op mijn rug.
En de koeltas zwaait aan mijn hand.
Straks zal ik rennen voor mijn leven.
Maar dat weet ik nu nog niet.

De Griezel

Halfweg de straat staat een lage flat.
Op het gelijkvloers hangen geen gordijnen.
Je kunt er zo binnenkijken.
Er staat een kastje voor het raam.
En op dat kastje staat een asbak.
Naast het kastje staat een tafeltje.
Met daarop een laptop en een flesje bier.
En net voor die laptop zit de Griezel.
Maar hij kijkt niet naar zijn scherm.
Hij staart door het raam.
Dat doet hij elke dag opnieuw.
Hij rookt.
En hij kijkt.

Bang

Ik krijg de bibbers van de Griezel.
Van zijn starende blik die je niet loslaat.
Van zijn behaarde hand met de gloeiende sigaret.
En de manier waarop hij de rook uitblaast.
Heel langzaam en met getuitede lippen.
Zonder zijn blik van je af te wenden.
Ook nu krijg ik weer een knoop in mijn maag.
Mijn voeten stappen bijna onmerkbaar sneller.
Maar hij mag mij niet zien rennen.
Ik wil niet dat hij weet hoe bang ik voor hem ben.

Titel in de krant

Dus hou ik mijn adem in.
En probeer om niet opzij te kijken.
Ook al wil ik dat wel.
Want ik wil zeker weten dat hij er zit.
Veilig achter het raam in zijn flat.
En dat hij niet plots buiten staat.
Verscholen in het portiek.
Klaar om me bij mijn arm te grijpen.
Ik wil niet eindigen als titel in de krant.
'Meisje ontvoerd onderweg naar school.'
Of nog erger:
'Meisje vermoord op haar achtste verjaardag.'

Blik vooruit

Vanuit mijn ooghoek zie ik de Griezel zitten.
Met zijn sigaret tussen zijn vingers.
Gedachteloos blaast hij wolkjes.
Ik voel zijn ogen priemen in mijn rug.
Mijn hart timmert als gek.
En ik wil steeds mijn hoofd draaien.
Zodat ik zie wat de Griezel doet.
Maar ik doe het niet.
Ik ben niet gek.
Ik hou mijn blik recht vooruit.
En stap zo vlug mogelijk door.

Een mes

Eindelijk ben ik de flat voorbij.

Ik adem opgelucht uit.

Maar dan hoor ik plots een stem roepen.

'Hé, jij daar! Wacht eens even!'

Ik blijf geschrokken staan.

Langzaam draai ik mijn hoofd.

De Griezel staat op het voetpad.

In zijn hand houdt hij iets vast.

Ik kan niet goed zien wat het is.

Want het weerkaatst het zonlicht.

Maar van hieruit lijkt het wel een mes!

Mijn hart stopt een tel.

Ik kan mijn ogen niet geloven.

De Griezel staat op het voetpad!

En hij heeft een mes!

Weg!

Het lijkt wel of mijn lichaam even bevroest.
Alsof mijn voeten aan de grond kleven.
En al mijn spieren verkramppt zijn.
Koud zweet parelt over mijn rug.
En ik kan alleen maar denken: 'Ik moet hier weg!'
De Griezel is snel.
Hij komt steeds dichterbij.
'Wacht, kom hier!' roept hij.
Ik voel mijn hart dreunen in mijn oren.
En dan plots schiet alles weer los.
Ik draai mij om en ren weg.

Verlaten straat

'Hé, meisje, blijf staan!' brult de Griezel.
Ik kijk over mijn schouder.
Hij rent naar mij toe.
Zijn ogen strak op mij gericht.
Ik ren de longen uit mijn lijf.
Maar ik draag een rugzak vol schoolgerief.
En de koeltas weegt ook al zo zwaar.
Mijn benen verkrampen.
En ik voel gemene steken in mijn zij.
De straat ligt er verlaten bij.
Niemand om mij te helpen.
En de Griezel komt steeds dichterbij.

Stom wicht

De Griezel loopt nu niet ver meer achter mij aan.
Hij nadert echt heel snel.
Zo vlug als ik kan, hol ik het park in.
Als opgejaagd wild zigzag ik tussen de bomen.
En duik hijgend achter een brede eik.
Net op tijd.
De Griezel stampet het pad op.
Bij de ingang van het park blijft hij staan.
Ik hoor hoe hij naar adem snakt.
'Stom wicht!' vloekt hij. 'Kun je nu niet gewoon
blijven staan!'

Niet gek

Heel even piep ik van achter de eik.
Ik zie hoe de Griezel voorovergebogen staat.
Hij hoest en kucht en rochelt.
Maar dan, plots, ziet hij mij staan.
Zijn ogen haken in die van mij.
'Daar ben je dus!' knarst zijn stem.
Ik deins achteruit.
'Blijf staan!' brult hij tussen twee hoestbuien door.
Maar ik ben niet gek.
Ik zwaai de rugzak over mijn schouder.
En schiet er als een haas vandoor.
Mij zal hij niet krijgen!

Ik bel de politie!

Ik kijk over mijn schouder.
Maar dat had ik beter niet kunnen doen.
De Griezel heeft me bijna ingehaald.
'Ga weg!' gil ik. 'Of ik bel de politie!'
Maar de Griezel blijft achter mij aan lopen.
Hij heeft me bijna te pakken.
'Ik heb een gsm!' lieg ik. 'En mijn oom is
politiecommissaris!'
Maar ik weet dat dat niks uitmaakt.
Want zelfs al had ik echt een gsm, ik zou
nooit de tijd krijgen om te bellen.

Te laat

En dan gebeurt het.
Mijn voet blijft haken achter een wortel.
Ik voel hoe ik even blijf hangen.
Hoe ik struikel en val.
'Nu heeft hij me te pakken', denk ik nog.
En dan schuur ik plat op mijn buik over het pad.
Ik kan alleen maar denken dat ik hier weg moet.
In paniek wil ik recht krabbelen.
Ontsnappen en weer verder lopen.
Maar het is te laat.
De Griezel heeft me al vast.

Blijf van me af!

De Griezel hangt dreigend over me heen.

Hij grijpt me bij mijn schouder.

'Waarom loop je ook zo hard weg', gromt hij.

Boven zijn wenkbrauwen zit een diepe frons.

Ik schreeuw en mep en probeer hem te stampen.

Maar dat laatste lukt helaas niet zo goed.

Mijn knie doet ongelooflijk veel pijn.

'Hou daar onmiddellijk mee op!' snauwt de Griezel.

'Of ik ...!'

'Blijf van me af! Ik krab je lelijke ogen uit!' dreig ik.

Het klinkt een heel pak stoerder dan ik me voel.

Zielig

De Griezel laat me los.

Hij kijkt me verschrikt aan.

'Wat denk je wel dat ik van plan ben?'

Hij ziet er heel erg ontdaan uit.

'Ik weet het niet', piep ik.

Ik durf niet zeggen wat ik allemaal dacht.

Want opeens ziet de Griezel er zo zielig uit.

Helemaal niet meer als een enge kinderlokker.

'Je verloor deze onderweg.'

Hij toont mij enkele fruitrupsjes.

'Ik raapte ze op en wilde ze je brengen.

Maar je rende als een gek weg van mij.'

Beschaamd

'Ik dacht dat je me wilde pakken', zeg ik.

'Ik dacht dat je een ... een kinderlokker was.'

Nu ik het luidop zeg, klinkt het nog vreselijker.

Ik schaam me dood.

De Griezel schudt zijn hoofd.

'Misschien had ik je niet achterna moeten rennen.

Sorry, meisje. Ik wilde alleen maar helpen.

Lukt het met je been?'

Hij helpt me rechtop staan en raapt de koeltas op.

'Er zit een scheur in de onderste naad', wijst hij.

'Daar zijn ze vast doorgeleden. Kom, dan help ik je naar school.'

Marius

De Griezel draagt mijn rugzak en koeltas.

En ik steun hinkend op zijn arm.

Zo komen we samen aan op school.

Daar vertelt hij aan juf wat er gebeurd is.

En dat het hem verschrikkelijk spijt.

'Nog een gelukkige verjaardag, Evi', knikt hij.

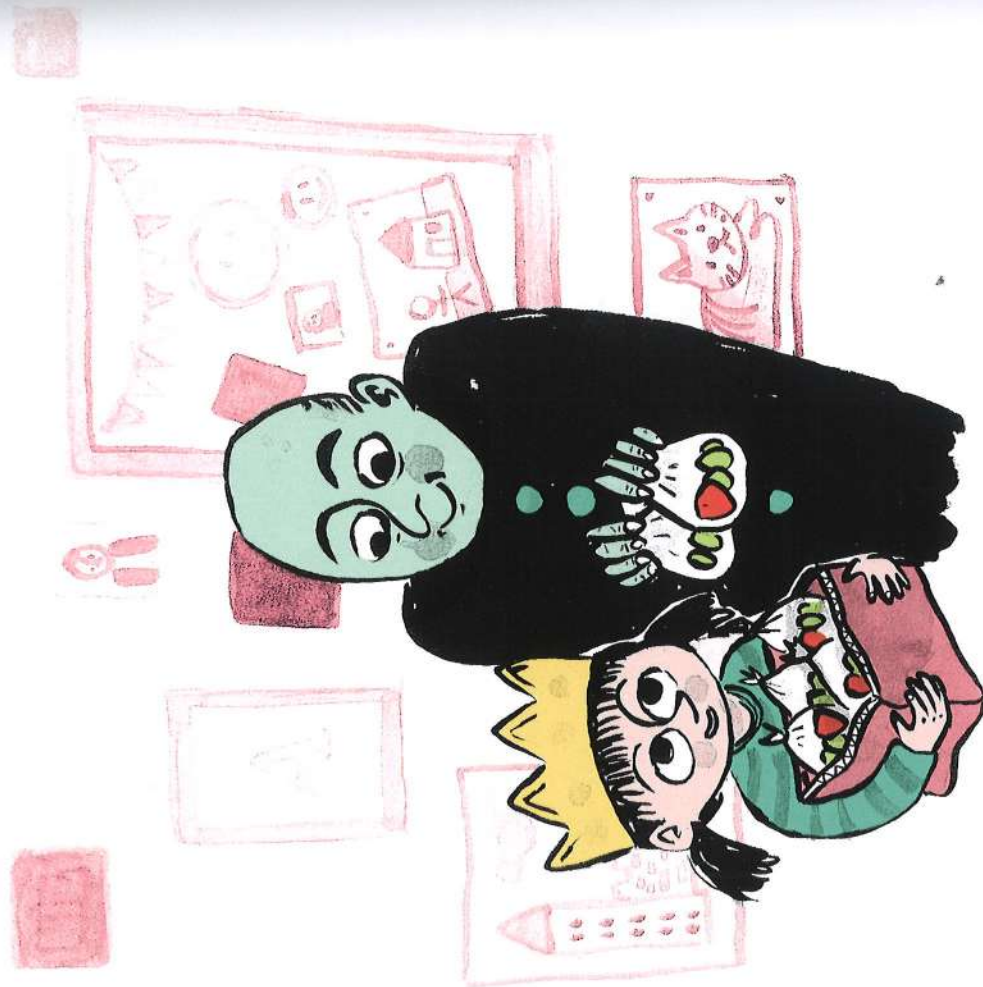
Hij draait zich om en wil weer vertrekken.

Maar ik trek grote ogen. 'Hoe weet jij ...?'

Hij lacht om mijn verbaasde gezicht.

'Er hangen kaartjes aan de fruitrupsjes.

Ik heet trouwens Marius.'

Zwaaaien

Halfweg de straat staat een lage flat.
Op het gelijkvloers hangen geen gordijnen.
Je kunt er zo binnenkijken.
Er staat een kastje voor het raam.
Met bloemen en een bedankkaartje erop.
En naast het kastje staat een tafeltje.
Daar zit Marius voor zijn laptop.
Maar hij kijkt niet naar zijn scherm.
Hij kijkt naar mij en hij zwaait.
Dat doet hij elke dag opnieuw.
En ik?
Ik zwaai vrolijk terug.

Over auteur Inge Bergh

Elke dag zie ik hem zitten.
Achter het raam van zijn flat.
Hij kijkt en rookt.
En ziet er erg boos uit.
Mijn zonen noemen hem De Griezel.
Over hem gaat dit verhaal.
Zou ik hem dit boek durven brengen?
Griezel is geen leuke bijnaam.
Wat als hij écht een gemene man is?

Dan wordt hij misschien woest!
Maar wat als hij gewoon eenzaam is?
Dan is hij vast blij.
Want in mijn boek is hij een held.
Ik twijfel.
Wat zou jij doen?
Stuur mij een mailtje op inge.bergh@skynet.be.
Ik wil het graag weten.
En als je meer wil weten over mij, of over de boeken die ik al schreef,
kijk dan op mijn website. <http://ingebergh.weebly.com/>
Bijna al mijn boeken vind je in de bib.
Veel leesplezier!

Andere boeken van Inge in BiB-BoX:

- Eet me niet op, Uil
- ◆ Het lijstje van Sjors
- ★ Mijn oom is een dief
- ▲ Juf Lief is een dief
- Vossenstreken